

- „Is 't van zijn lieflijke levensdagen wel ooit gehoord?”
- „Die parmantige Rodenburgh!”
- „Dat merveille van de wereld!”
- „Die weersoordige, overgegeven gek!”

Caspar Duyf bleef onbeweeglijk stil staan. Hij kende zijn publiek. Hij wachtte tot de storm zou uitrazen. De list was gelukt. De groote vijand der Academisten, de man, die er zich op beroemen kon, dat zijne verschijning, zijne taal, zijne houding in de Oude Kamer eene scheuring onder de Broeders: In Liefde bloeiende had teweeggebracht, die de onmiddellijke oorzaak was tot de stichting der eerste Nederduitsche Academie, Ridder Theodore Rodenburgh, stond als in levenden lijve op het tooneel, en zou gedurende vijf bedrijven in al zijne verwaandheid, verwatenheid en vermetelheid door heel Amsterdam worden uitgelachen.

II.

IN „DE HONT IN DE POT.”

Maandag, 3 October 1617, de klokke één uur des nadenmiddags, treedt Gerbrand Adriaensz. Bredero over den Dam zich richtende naar de Nieuwe Kerk. Dat hij geen bezoek aan dit eerwaardige gebouw in den zin had, bleek, toen hij stil stond voor een huis met trapgevel en drie verdiepingen, gelegen op den hoek van de Ellendige Steeg. Hij sloeg het oog onwillekeurig naar boven, voordat hij binnentrad. Eene zware luifel hing over de smalle vensters der eerste verdieping, en aan die luifel was een uithangbord bevestigd, welk uithangbord met eene fraaie voorstelling prijkte, waaronder ter verduidelijking gelezen werd: „De Hont in de Pot”. Bredero beklom schielijk de drie houten treden van de stoep, en vond het bovenste stuk van de deur wijd opengeworpen, het onderste gesloten. Hij lichtte de klink der onderdeur op, trad in een klein portaal, en kwam door eene tweede deur in eene ruime zaal, uit de hoogte verlicht door drie smalle vensters met kleine vierkante looden ruiten, waarvan het benedenste deel door de luifel eenigszins werd verduisterd. Hij bevond zich in de gelagkamer van het bekende burgerlogement: De Hont in de Pot, waar voor den gaanden en komenden man taveerne werd gehouden door Ijsbrand Colijn. Het mooi uitzicht op den Dam, het Stadhuis en de Waag vulde de gelagkamer niet zelden met burgers of vreemdelingen. Het vertrek zelf maakte een aangenamen indruk. De grond was bevoerd met vierkante zwarte en witte tegels, en vormde een reusachtig dambord. Bij de vensters had men eene houten verhooging aangebracht, waarop eene lange smalle tafel met lage bankjes voor de gasten. Bij de vuurplaat onder de breede schouw waren leunstoelen aangeschoven. De zachte najaarslucht maakte het nog overbodig vuur aan te leggen. De wanden van deze zaal waren van den grond tot manshoogte met donkerbruin hout beschoten, daarboven strekte zich